

„„O““, džeše cuza, „„, mějtej džak;
 Ja spokojom běch hižo tak,
 Zo sedžu w suchim kućiku
 A nam'kam třechu hospodnu.

Ach, kajka je to dobrota,
 Ta kólnja, waju hospoda,
 Tu chcu so w měrje zwohrěwać
 A ničo lěpše nježadać.““

* * *

Tu, njespokojny bohačko,
 Na khudych ludži dopomń so;
 Khlěb, sól a třecha hospodna:
 To hižo su jim njebjesa.

(wokoło 1845.)

— * —

7. Wulka hara a mały kwas.

„Hohej! bratřa hólcy, juskajće!“
 Sanc wrobel něhdy wołaše,
 „Hlaj, slónco wyše zaswěći
 Na křidleško a pazorki;
 A njejeba mje protyka,
 Je jutře Pětra Pawoła.

Hohej! to je naš krasny dzeń,
 Hdžež kóždy sanc je nawožen
 A kóžda sančka njewjesta,
 Je holca abo wudowa,
 Tež wudowc kóždy ženi so
 A slub a kwas je na dobo.